

tiden at indføre et Fastedøgn en Gang om Ugen. Vore Stofskifteorganer trænger ogsaa til at holde Hviledag.“

Hr. Søholm, der hidtil knap havde set paa Doktoren, rejste sig ved disse Ord overende i Sengen og gloede paa ham som paa et Spøgelse, der var steget op af Gulvet.

„Hvad er det, De siger? . . . Hvem er De? Hvordan kommer De her? Er De Læge?“

„Jeg formoder, at De selv har sendt Bud efter mig.“

„Er De gal, Mand! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning?“

„Nej. Det Ansvar kan jeg ikke tage paa mig.“

„Ansvar? Hvad er det for Snak! Har man hørt Mage! Naar en Mand som Professor Bender, kongelig Hoflæge, har givet mig Morfin, tør De — en Landsbydokter — vel ogsaa.“

Doktor Gaardbo tav hertil.

„Nu har jeg — Fanden ta' mig! — aldrig hørt Mage! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning? . . . Det skal De blive tvunget til, min go'e Mand! Det er Deres Pligt! Jeg har sendt Bud efter Dem for at faa Lægehjælp, ikke for at høre paa Snak. Skal jeg maaske ligge her og pines og ingen Nattesøvn faa?“

„Den Svededrik, jeg har ordineret, vil nok i Løbet af Natten lindre Deres Smerter noget. Forøvrigt kan jeg kun anbefale Dem de to gode, paalidelige Lægemidler: Taalmodighed og Ro.“

Hr. Søholm satte Fingren paa en Klokkeknop, der var anbragt i selve Sengen, og blev ved at kime, indtil først Tjeneren og derpaa Svigersønnen og tilsidst ogsaa alle Damerne kom styrtende op ad Trappen.

Da de allesammen stod i Stuen, raabte han i Raseri:

„Se paa den Mand der! Han er enten fuld eller gal! Og et saadant Menneske sender I mig paa Halsen! . . . Her ligger jeg og pines værre end en Barselkone, og saa vil han ikke hjælpe mig! . . . Men det skal De komme til at fortryde, min go'e Bondedoktor! Jeg anklager Dem for Myndighederne, og De kan være stødt paa, at jeg skal faa Dem klapset af! . . . I er allesammen Vidner paa, at den Herre har nægtet at gøre sin Pligt!“

Doktor Gaardbo sagde Farvel og gik mod Døren. Ved Synet af hans Vanførhed veg de skrækslagne Damer til Side, mens Hr.